

SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA
SEKSUALNA PERVERZIJA

David Mamet in ustvarjalci predstave

Režiserka Sara Lucu

Namig v naslovu, da gre pravzaprav za nekakšne spolne perverznosti, pravzaprav zavaja. Resnična perverznost, sprevrženost, izrojenost je pravzaprav veliko hujša od same seksualne sprevrženosti in bi ji lahko rekli perverznost našega bivanja. Njene značilnosti so nekakšna globalna osamljenost, strašljiva površnost in temeljna nezmožnost medsebojnih odnosov. Poglavitno gonilo medsebojnega odnosa je redukcija drugega na objekt – žal ne toliko na »objekt želje« kot na objekt samorealizacije.

Darja Dominkuš

iz gledališkega lista Seksualna perverzija v Chicagu,
SNG Drama Ljubljana, 1996

SEKSUALNA PERVERZIJA

Prvič na Šentjakobskem odru.

Avtorji besedila: **David Mamet** in ustvarjalci predstave

Prevajalec: **Zdravko Duša**

Režiserka: **Sara Lucu**

Dramaturg, asistent režije, oblikovalec

govorne podobe, avtor izbora glasbe: **Mišo Mičić**

Scenografka: **Ana Rahela Klopčič**

Kostumografka: **Alja Satošek**

Oblikovalka svetlobe: **Nastja Miheljak**

Lektor: **Renato Horvat**

Igrajo:

Domen Koren - Danijel (Dani) Škapin

Samo Ravnikar - Bernard (Berni) Litko

Kaja Jordan - Doris Šalamun

Tina Tavčar - Jana Weber

Druzi sodelavci:

Vodja predstave in rekviziterka: **Mileva Sovdat** | Lučni tehnik: **Gregor**

Törner | Tonski tehnik: **Miha Vlaj** | Scenski tehniki: **Ivan Kostanjevec,**

Gregor Törner in **Miha Vlaj** | Izdelava scene: **Gregor Torner** in **Ivan**

Kostanjevec | Izdelava in predelava kostumov: **Alja Satošek** | Izdelava

scenskih rekvizitov: **Bojan Vister** in **Nika Dermastja** | Oblikovanje maske

in frizur: **Nika Dermastja** | Maskerke: **Nika Dermastja, Rina Grošelj** in

Lora Burzič | Garderoberja: **Marko Skok** in **Bojan Vister**

Premiera: 11. februar 2023 na Šentjakobskem odru.

Predstava traja 1 uro in 40 minut, nima odmora.

Drage gospe in gospodje, seksualna revolucija se je zgodila pred pol stoletja. Pa poglejmo: kaj nam je pravzaprav prinesla?

Jana
Seksualna perverzija

David Mamet (1947) je ameriški dramatik, režiser in scenarist, ki ga v gledališču poznamo predvsem po dramah, napisanih v živem, včasih prostaškem, a izvrstnem dialogu. Priljubljen je tako v ZDA, kjer živi in dela, kot po svetu. Njegove prve igre so ga izstrelile med zvezdnike dramatike, zanje je prejel prestižne nagrade, tudi Pulitzerjevo. Med njimi so najznamenitejše, danes že klasike: *Seksualna perverzija v Chicagu*, *Ameriški bizon*, *Glengarry Glen Ross* in *Oleanna*. Njega pisava je polna humorja in nepričakovanih obratov, šokira, pretrese in nasmeji. Še posebej v zadnjem obdobju piše besedila, ki so kritična do oblasti (komedija *November*) ali opozarjajo na družbeno nepravilnost (*Anarhist*). Znan je tudi kot pisec scenarijev, slovenska publika se ga gotovo spomni po filmu *Poštar zvoni samo dvakrat*, je avtor scenarijev za nagrajene filme in tv-serije. Manj znan je kot pisec fikcije, tudi literature za otroke. Na slovenskih odrih smo ga videli že več kot desetkrat, skoraj vedno z velikim uspehom pri gledalcih, saj ob dobro izpisanih dialogih njegove igre prinašajo tudi nepozabne igralske vloge. Šentjacobsko gledališče se z dramatikom Davida Mameta srečuje prvič.

David Mamet, eden osrednjih ustvarjalcev sodobne ameriške dramatike, avtor, ki v Šentjakobskem gledališču doslej še ni bil uprizorjen, je *Seksualno perverzijo* napisal leta 1974. Zaradi svoje neposrednosti je priljubljena že od krstne uprizoritve in sodi med Mametova največkrat uprizorjena dramska dela. Neposrednost zaznamuje tako odnose (spremljamo dva para v romantičnem zapletu), jezik (ta je izrazito pogovoren, vsakdanji, bogato začinjen z jezikovnimi značilnostmi srednjega sloja), odrsko akcijo (hkratnost dogajanj, hitre menjave prizorišč) ter like (vsi štirje so zreli in med seboj povsem različni posamezniki). Odnosi med njimi so v nenehnih krizah, saj jih zastrupljata oster dialog, tudi poln žalitev, zmerljivk in vulgarizmov, ter nenehne spremembe značajev. Pa vendar besedilo ponuja veliko več od osvobodjene spolnosti, na katero namiguje naslov.

Predstava nas ravno prav vabi iz cone udobja, k premisleku o odnosih, ki tako močno zaznamujejo naša življenja. Humor, ki ga Mamet mojstrsko vodi od heheta prek grenkega nasmeha do glasnega smeha, je na trenutke tudi tragičen. In točno tako je tudi življenje zunaj odra, na katerem se soočijo Jana, Bernard, Dani in Doris v upodobitvi šentjakobskih igralk in igralcev in režiji Sare Lucu.

Razprava režijsko-dramaturškega oddelka

SARA: Začela bi z mislijo, da se mi v tem trenutku ne zdi možno, da bi uprizarjali katerokoli drugo besedilo kot *Seksualno perverzijo*, da nam je bilo to besedilo na nek način usojeno. Verjetno se mi je ta občutek zgodil že v kakšnem preteklem procesu, ampak zdaj ga čutim še posebej močno. Omogočil nam je pravzaprav vse, kar sva si kot ustvarjalca želela in o čemer smo se pogovarjali že pred začetkom vaj: aktualnost za današnji čas, komunikativnost z občinstvom, avtorski pristop in izziv za igralce. Format besedila nam je dovoljeval, da smo naredili predstavo, ki je na nek način nova, sveža ali vsaj drugačna za igralce (in morda tudi obiskovalce) Šentjakobskega gledališča.

MIŠO: Ta tema je nedvomno drugačna kot ostale, s katerimi sva se ukvarjala, zato je bila velik izziv. O intimnih odnosih govori namreč zelo specifično in na zelo neposreden način. Pri tem ne mislim samo na seksualne odnose, temveč tudi na odnose med prijatelji, sostanovalci, sodelavci. Ta preplet intimnega in družbenega, njuna neločljiva povezanost. Prav tako se mi zdi, da sva spet ubrala za naju nov način vstopa v proces. Dejstvo je, da sva že prej poznala avtorja in so se nama zdele njegove drame zanimive za uprizarjanje, ampak v tem procesu smo se res veliko spraševali o tem, koliko se strinjamo ali se ne strinjamo s samim avtorjem.

SARA: Lahko bi rekli, da smo med procesom spletli prav poseben dialog z Mametom, ki se ga on sploh ne zaveda. Nič novega v gledališču, ampak meni je zanimivo, kako smo z njim in njegovim besedilom dobesečno »padali v debate«.

MIŠO: Kar je prineslo nekaj novega v ustvarjalni proces, če primerjam recimo z Brechtom, s katerim sva se velikokrat ukvarjala. Z njim smo bili ideološko ali vsaj sporočilno na isti liniji, pri Mametu pa je bilo veliko več točk, s katerimi se – če se banalno izrazim – nismo strinjali. Ko sem bral njegove intervjuje in članke, me je recimo blazno zintrigirala misel, da politika ne spada v gledališče

Sara Lucu in Mišo Mičić

in da ljudje v gledališče ne hodijo zaradi politike, temveč da bi uživali. Zdi se mi, da s svojim opusom sporoča ravno nasprotno in nenehno odpira politične teme. Če pustimo ob strani njegovo politično opredelitev.

SARA: Čeprav je dejstvo, da je med procesom nismo pustili ob strani. Zavedali smo se, kakšna je, zato smo lahko skozi predstavo izrazili tudi svoje mnenje. Z avtorskimi dodatki smo izkazali nestrinjanje z nekaterimi predpostavkami in podčrtali ali potencirali tiste, ki so se nam zdele odlične za razmišljanje o današnji družbeni situaciji.

MIŠO: Za primer lahko vzamemo eno izmed glavnih predpostavk, iz katerih izhaja tudi on, in sicer kako je vdor političnega slabo vplival na intimne odnose. Kot ustvarjalci tega nismo ovrgli, ampak smo se skupaj z njim o tem preizpraševali, dodajali lastna vprašanja in vse skupaj še poglobili.

SARA: Hkrati pa smo pustili prostor tudi za gledalca, da sam vstopi v dialog z besedilom in predstavo ter raziskuje ali gradi svoje mnenje do slišane, videne.

MIŠO: Čeprav je tekst star 50 let, so to še vedno zelo aktualna vprašanja. Vprašanja o intimi, odnosih in osamljenosti. Osamljenost se mi zdi namreč eden glavnih motivov. Kako zapopasti to osamljenost, nezmožnost grajenja kvalitetnih odnosov, grajenja skupnosti. Pri tem bi ločil osamljenost in samoto. Osamljenost je namreč velikokrat navzoča tudi takrat, ko smo v družbi drugih ljudi, je občutek nepovezanosti z drugimi. Mislim, da je nemogoče naslavljanje to temo v gledališču ali umetnosti nasploh, ne da bi jo do neke mere politizirali, predvsem če je druga opcija površinska psihologizacija likov, ko rečemo, da je nekdo pač tak, kakršen je, nato pa ga obsojamo, se nam smili ali se mu posmehujemo. Politizacija zame pomeni neko širše gledanje na odnose, za katere vemo, da so tudi odslikava družbenih procesov. Zdi se mi, da je *odtujenost* še boljši izraz, saj je osamljenost njena posledica, ki je v današnjem času individualizacije še bolj poglobljena. Kriza odnosov, ki so po mojem mnenju posledica predvsem neoliberalnega kapitalizma,

kar smo poskusili z aktualizacijo prikazati tudi v predstavi. Danes so medčloveški odnosi – poslovni, družinski, prijateljski, partnerski – komodificirani, kar se je materializiralo v najrazličnejših aplikacijah, kakršna je recimo *Tinder*. Nase in na druge vse bolj gledamo kot na potrošniško blago, s katerim gradimo svojo identiteto. Čeprav je današnji čas na površini prinesel večjo odprtost do različnih spolnih praks, identitet in oblik odnosov, po moje ne moremo mimo tega, da je kriza ljubezni oziroma intime še kako prisotna.

SARA: Obenem pa tudi dejstvo – o čemer govorita tako Mamet kot naša predstava – vstopanja v odnose zgolj zaradi strahu pred samoto ali osamljenostjo. Ker se ne znamo spopadati sami s seboj, je naša tendenca velikokrat beg v odnos, četudi je ta toksičen ali nezdrav, da le ne bi ostali sami. Mislim, da naša predstava med drugim odpira tudi vprašanje nezmožnosti soočanja samim s seboj, kar posledično pripelje do občutka osamljenosti v vseh odnosih. Pri tem pa tako ali tako gradimo ščite, s katerimi se želimo zavarovati pred drugimi, ki nam onemogočajo vstopiti v iskrene odnose. Med procesom, smo se ogromno pogovarjali tudi o iskrenosti - kaj sploh pomeni in kako se izraža; kaj so stvari, ki jih v vsakdanjem življenju izražamo, govorimo, verbaliziramo, kaj pa so misli, čustva in frustracije, ki stojijo za tem. Pri tem je po mojem mnenju zanimivo ravno to, kako pričakujemo, da zunanji svet reagira na to. Če vzamemo zelo *mametovsko* prisposodbo igranja pokra, si hkrati prizadevamo biti odlični igralci pokra, kjer nihče ne razbere naših pravih občutij ali misli, obenem pa smo jezni, da tisti na drugi strani ne vidijo skozi našo masko. Zafrustrirani smo pa v obeh primerih: če nismo dovolj dobri igralci in nas ljudje hitro preberejo in če smo predobri igralci, da bi (vsaj naši najbližji) videli, kaj nas zares teži. Obenem nočemo pokazati svoje ranljivosti, ko pa jo pokažemo, nas najbolj prizadene, če človek na drugi strani ne reagira tako, kot pričakujemo. Tudi v predstavi se izraža ravno to. Vse like nervira, da se drugi liki ne obnašajo tako, kot se njim zdi pravilno v tistem trenutku.

MIŠO: Igranje pokra ali nošenje mask, etiket, ki jih nadevamo sebi in ostalim. Vse spravljamo v predalčke in s tem mislimo, da

si olajšujemo življenje, v resnici pa je vse to posledica odsotnosti ranljivosti. Ne samo da si ne dopuščamo biti ranljivi, ampak se vedemo, kot da je to najhujša stvar, kar se nam jih lahko zgodi. Kadar pa se zgodi drugemu, pa do tega ne pristopimo kot ljudje, ampak to razumemo kot nekaj, kar lahko izrabimo, izkoristimo. Kot reče Berni: » Veš, kaj je ta Doris? Eno usrano človeško bitje, ena usrana človeška žival, kot si ti in jaz.«

SARA: Ali kot pravi Jana: »Ves trud, da bi si prišli sami s sabo na čisto ... v prizadevanjih, da bi postali "bolj človeški" (kar je samo po sebi zanimiva zamisel). Vprašanje je torej, kaj sploh pomeni biti človeški.

MIŠO: Bežimo stran od človeškosti, hkrati hrepenimo po njej, med tem pa sebi in drugim nadevamo maske in identitete. Ter z drugimi ravnamo kot s predmeti. Doris izreče v prepiru z Danijem: »Jaz nisem tvoj toaster!« Mislím, da je to zelo pomenljiva prisposoda. Če torej zelo filozofsko vrtamo v besedilo in predstavo, seveda pridemo tudi do vprašanja, kaj sploh pomeni biti človek, kar je eno izmed temeljnih vprašanj, ki jih umetnost zastavlja. Dejstvo je, da je Mamet mojstrsko nastavljal vse like. Dogajalni čas besedila so leta po seksualni revoluciji, ko je prišlo do razočaranja nad tem, kaj je revolucija prinesla in česa ni. Berni je recimo prototip »toksične moškosti« in Jana »emancipirane ženske«, obenem pa sta si oba podobna v tem, da sta si naredila maske, s katerima zakrivata svojo negotovost, ranljivost, občutljivost.

SARA: Ravno ta kompleksnost likov je bila tisto, s čimer smo se z igralci veliko ukvarjali tudi med procesom. Čeprav bi lahko like uprizarjali na podlagi *prvega branja* ali *na prvo žogo*, smo se ogromno pogovarjali o tem, kaj se skriva za vsako repliko, kaj lik zares izraža, kaj se skriva v ozadju, kaj je podtekst. Tudi recimo lika Doris in Danija, ki sta bila po prvem branju mogoče bolj nedoločljiva, *bež*, sta igralca obrnila v neko zanimivo, svojo smer, ki smo jo lahko potem razvijali naprej. Čeprav sta morda ravno onadva tista, ki vsaj na začetku v odnos vstopita najmanj obremenjeno, z neko predstavo o sožitju, dopolnjevanju, kar pa se hitro razblini in se vrneta v cinične vzorce svojih *mentorjev*, Bernija in Jane.

Kaja Jordan in Domen Koren

MIŠO: Ves čas procesa sem razmišljal o tem, kako zahteven je ta igralski izziv, saj je uprizoritev večnivojsko kompleksna. Že na ravni forme, torej kratkih prizorov, kjer je treba neverjetno hitro vstopati v nova vzdušja, situacije, odnose. Prav tako v smislu igranja intimne v različnih odnosih, kjer je venomer nekaj neodkritega, neka nova plast, nova pokrajina. Upam si trditi, da se je igralska ekipa s tem zelo zavzeto spopadla in da se bo v tem smislu uprizoritev s ponovitvami razvijala še naprej.

SARA: Mislim, da je k temu veliko prispevalo tudi zaupanje, ki se je zgradilo tako med igralci kot med celotno ustvarjalno ekipo. Trudili smo se, da v odnose nismo vstopali pavšalno, temveč pogumno, interaktivno, samoizprašujoče, razgaljeno, kar je nedvomno posledica večmesečnega poglobljenega soočanja z materialom. Prav tako se mi zdi, da smo lahko tako vzpostavili neko posebno provokativnost, tudi skozi naš avtorski pristop, ki se je zgodil nekako organsko, med vajami, improvizacijami in pogovori o vsebini.

MIŠO: Če se za konec dotakneva še jezika, ki je zelo pomemben gradnik dogajanja in vzdušja v Mametovem besedilu, moram najprej izraziti zadovoljstvo, da smo lahko delali s tako imenitnim prevodom Zdravka Duše. Nato pa smo ga skozi proces z igralci in lektorjem Renatom Horvatom zelo premišljeno aktualizirali in lokalizirali. Zdi se mi, da nam je uspelo besedilo dobro posodobiti, da jezik še zmeraj odlično funkcionira in da je ohranil prvine originala. Je neposreden, vsakdanji, prizemljen, urban. Vem, da tega vsi v gledališču niso vajeni – čeprav to ni nič novega – in da morda komu to ni blizu, vendar vseeno upam, da bodo ljudje razumeli, zakaj je tak jezik bistven za podajanje te vsebine. Tudi *perverzija*, ki je uporabljena že v naslovu predstave, se bolj kot v vulgarnosti izraza in seksualnih praks izraža v perverziji nezmožnosti gradnje poglobljenih, pristnih, iskrenih, ljubečih odnosov.

SARA: Če si izposodiva misel Roka Andresa (umetniški vodja Šentjakobskega gledališča, op. a.), je to predstava, kjer si želimo, da gledalci vstopijo na naš vlak in skupaj z nami uživajo v vožnji do končne postaje.

Nekoč, res dolgo nazaj, sem ob pozni uri v neki vaški gostilni slišal tole uganko: »Kaj pade na vsako stvar na tem svetu?« Ugibali smo vse mogoče: noč, dan, zrak ... Ampak odgovor je bil dosti bolj abstrakten. Glasil se je: Ime.

Zdravko Duša

iz gledališkega lista *Seksualna perverzija* v Chicagu, SNG Drama Ljubljana, 1996

Nagrade in obletnica

500. nastop

Samo Ravnikar se je igralski družini Šentjakobskega gledališča zapisal maja 2000. Na odrske deske je prvič stopil kot Friderikov pisar v *Veroniki Deseniški*, potem kot Fantič v *Hlebčku guspe Lize*, pa kot Kmečki fantič in nato Tonček v največji šentjakobski uspešnici *Ta veseli dan ali Matiček se ženi*. Bil je Glasnik, Stražar in del zbora v Sofoklejevi *Antigoni*. V črnino odeti in olasuljani Jurij Japelj v *Kranjskih komedijantih*. Razvajeni sinček edinček Jorik Dolinšček v parodiji na telenovele *Ana Migrena*. V montypythonovski komediji *Brianovo življenje* je bil Ben, eden izmed trinajsterice moških poleg ene same ženske v ekipi. V *Kroniki zločina* se je nadel talar kot prošt Urh. V *Briljantini* je kot Roger v usnjeni jakni tulil v luno (*Blue Moon*). V *Prebrisani vdovi* je bil Don Alvaro de Castiglio, španski snubec v bronastem oklepu. V *Zbudi se, Katka!* pa Cenček, bivši kaznjenelec, ki naj bi se znebil Katkinega »trupla«. V *Tičji kletki* je bil Val Goldman, edinec mavrične družine, ki naj bi se poročil v konzervativno. V *Malega diktatorja* je vskočil kot viharnik, taboriščnik, vojak. V *Zaigraj še enkrat, Sam* je bil Dickie Christie, ki je depresivnega prijatelja spodbujal k zmenkom, ta pa mu je zapeljal ženo. V *Keanu IV.* je kot zdravnik zrl v kahlo velškega princa. V *Hodniku* je bil Adrian, nastopaški in egoistični udeleženelec resničnostnega šova. V otroški predstavi *Vilinček z lune* je kot potegavs kradel hruške. V črni komediji *Maratonci tečejo častni krog* je kot Stane Satan plesal na mizi. V *Pokojniku* si je kot Ljubomir Protić prilastil znanstveno delo živega človeka, ki je bil oklican za mrtvega. V *Spominu vode* je imel nekaj vročih posteljnih trenutkov kot Mike. In končno je kot Dickie s komedijo *Ljubezen, strast in grdi puloverji* 11. 11. 2022 v Velikih Laščah zabeležil svoj 500. nastop v Šentjakobskem gledališču.

Novačanovi dnevi, Igralka večera

V uprizoritvi dramskega besedila *Na valovih*, s katerim nas avtorica popelje v podzemni radijski studio, igralca izvrstno in suvereno odigrata svoji vlogi in uspešno preneseta tragikomičnost zgodbe do gledalcev. **Katja Fajdiga** je v vlogi Dive MM suverena, natančna, govorno disciplinirana, njena igralska širina pa prikaže lik v dveh popolnih skrajnostih. Odlično potuje od samovšečne in vzvišene ikone do preproste, čustvene osebe s tragično zgodbo. Zaradi navedenega si je prislužila naziv *igralka večera* na 29. Novačanovem festivalu ljubiteljskega gledališča.

Nagrada za moško vlogo na Čufarjevih dnevih 2022

Čufarjevo plaketo za najboljšo moško vlogo je žirija dodelila tudi **Bojanu Vistru** za vlogo Antona Grozda v predstavi *Za narodov blagor* v režiji Gojmirja Lešnjaka Gojca in izvedbi Šentjakobskega gledališča Ljubljana.

»Bojan Vister je v vlogi Cankarjevega Grozda motor predstave. Lik je izoblikoval visoko glasovno artikulirano, energetsko nabito in čustveno podprto. V njem pa ne manjka nians hladu, preračunljivosti, nečimrnosti in pohlepnosti. Vsa ta stanja igralec večje vzdržuje do trenutka, ko se zgodi tisto nepričakovano, kar sproži zlom in razpad osebnosti, ki jo igralec nesebično in ranljivo ponudi občinstvu«, je zapisala žirija v sestavi igralec in režiser Iztok Valič, režiser Aleš Jan ter dramska igralka Alida Bevk.

Nagrada Staneta Severja

Nagrado Staneta Severja 2022 za igralsko stvaritev v slovenskem ljubiteljskem gledališču prejme **Nives Mikulin** za vlogo Matere v drami *Pelikan* Augusta Strindberga, ki so jo premierno uprizorili 9. junija 2021 v režiji Mareta Bulca in izvedbi Šentjakobskega gledališča Ljubljana.

Nives Mikulin je že večkrat dokazala širok igralski razpon, igralsko disciplino in prefinjen občutek za kontekst. Pohvali se lahko z *matičkom* za žensko vlogo v Jesihovi igri *Triko* (prejela ga je leta 2016 na 55. Linhartovem srečanju) in posebnim priznanjem za izvedbo songa v avtorski reciklaži Feydeaujeve komedije *Strasti, laži in maček v žaklju* na letošnjem 60. Linhartovem srečanju.

V komorni igri *Pelikan* je nastopila kot Mati (vdova Elise, ki se vrne k družini z željo, da bi znova zavladata v svojem nekdanjem domu. Mati je osrednja vloga »igre o ljudeh«, kakor jo je poimenoval avtor. Je ključni lik za razumevanje odnosov med dramskimi osebami in vzrokov za družinsko katastrofo. Mati v interpretaciji Nives Mikulin je razpeta med materinskim nagonom in slo ženske, ki živi le še v lastnih izkrivljenih fantazijah. V njeni interpretaciji je Mati skorajda že personifikacija egoizma, ki ga kot virus širi na svoja otroke. Igralka je vlogo dominantne matere zgradila suvereno, pretanjeno in v dikciji natančno. Bila je neomajno hladna, hkrati pa nenasitna v prizadevanju, da zapolni svojo praznino. Nives Mikulin je prepričljivo izpeljala psihološki razvoj Matere, patološke lažnivke, ki jo razkrinkanje požene v propad, njeno transformacijo v tragičnega »pelikana«, ki si razpara žile, da bi s svojo krvjo nahranil mladiče.

Nagrajenkama in nagrajencema iskreno čestitamo in se veselimo njihovih novih ustvarjanj na Šentjakobskem odru!

Kultura je pravzaprav stičišče skupnih pomenov, vendar pa ni le to: je tudi eden izmed načinov ohranjanja in reprodukcije izključenosti, neenakosti in struktur moči. Kultura kapitalizma je v svojem bistvu protislovna in od nas zahteva, da smo čez dan pridni delavci, zvečer pa hedonisti.

Eva Illouz
sociologinja

Domen Koren, Samo Ravnikar in Kaja Jordan

Družina Šentjakobskega gledališča je stara več kot 100 let. Od takrat so igralci odigrali več kot 610 premier z 12.300 ponovitvami. Obstaja pa seveda še večja družina – vi, obiskovalci. Več kot 2.000.000 ljudi si je ogledalo predstave našega gledališča. Zaradi vas in nas to gledališče zares živi.

Darilna vstopnica Šentjakobskega gledališča je lepo in praktično darilo, ki bo razveselilo vaše najdražje, vaše prijatelje in poslovne partnerje. Vrednost darilne vstopnice je ugodnih 13 EUR; in kar je najpomembnejše: obdarjenec si sam izbere termin in predstavo, ki si jo želi ogledati. Kako do darilne vstopnice? Pišite na info@sentjakobsko-gledalisce.si ali pokličite v tajništvo uprave na telefon 031/225 230. Vse drugo prepustite nam. Darilno vstopnico lahko prevzamete osebno ali pa vam jo pošljemo po pošti skupaj z računom, ki ga je mogoče plačati tudi prek spletne banke. Bodite izvirni, podarite sprostitev in večer, poln smeha in zabave!

PRODAJA - BLAGAJNA ŠGL:

Pri blagajni na Krekovem trgu 2 (vhod pri tunelu pod gradom) od ponedeljka do petka med 11:00 in 12:00 uro ter 17:00 in 18:00 uro ali uro pred predstavo; telefon: 031 708 369 ali pišite na e-naslov: blagajna@sentjakobsko-gledalisce.si. Ostale informacije prejmete v prostorih uprave na Vodnikovem trgu 5, 2. nadstropje, vsak delavnik med 11:00 in 13:00 uro; telefona: 01/231 28 60, 031 225 230 ali pišite na e-naslov: info@sentjakobsko-gledalisce.si.

Izdajatelj: **Šentjakobsko gledališče**

Direktor: **Milan Golob**

Umetniški vodja: **Rok Andres**

Predsednica društva: **Urška Koželj**

Marketing in stiki z javnostjo: **Saša Strnad**

Organizator kulturnega programa: **Srečko Kermavner**

Uredniški odbor: **Rok Andres, Milan Golob, Saša Strnad in Srečko Kermavner**

Lektor: **Renato Horvat**

Celostna grafična podoba sezone: **Saša Strnad**

Grafično oblikovanje in priprava na tisk: **Tatjana Jelenc - Vangaro**

Fotograf: **Aleš Košir**

Tisk: **Tiskarna Present**

ISSN 1318-9093, št. 2

Šentjakobsko gledališče Ljubljana

Sezona 2022/2023

Dejavnost financirata Mestna občina Ljubljana in Javni sklad za kulturne dejavnosti RS. Pokrovitelj jubilejne sezone je Zavarovalnica Triglav.

Zahvale:

Cvetličarni Šimenc, Optiki Feliks, Čevljarstvu Aleš Beljan, Bojanu Vistru in Saši Strnad.

Prisrčno vabljeni v Šentjakobsko gledališče Ljubljana!